

Groot was je inzet voor ons en je omgeving.
Een voorbeeld dat verder zal leven in ons.

Johanna Theresia Davina-Hanter

weduwe van Marinus Davina

Zij werd op 20 januari 1926 geboren en overleed op zondag 7 januari 2001 in haar eigen kamer in het Verpleegcentrum Twente-Oost te Losser. Samen met familie, vrienden en kennissen hebben we afscheid van haar genomen in de kerk van de H. Drieëenheid, waarna we haar begeleid hebben naar haar laatste rustplaats bij Pa op het kerkhof aan de Hengelosestraat te Oldenzaal.

Nu we afscheid moeten nemen van ma, van oma, is er een moment van leegte ontstaan. In de periode die nu achter ons ligt bleef zij ons, zonder onderbreking, altijd met veel zorg omringen. Tot op het laatste moment heeft zij Pa gesteund en liefdevol begeleid. Ook als het bij een van ons eens niet lekker ging stond zij klaar om te helpen. Met volle teugen genoot zij van de aanwezigheid van haar kleinkinderen. Vol overgave maakte ze deel uit van het dameskoor van de "Drieëenhedskerk" en was ze een vaste kracht van de "Bloemendarnes" van het ziekenhuis. Kort na het overlijden van Pa op 23

augustus 1993 liet haar eigen gezondheid haar in de steek. Na een mooie vakantie op Bonaire werd ma getroffen door een hersenbloeding. Een noodlot dat bepalend was voor de laatste jaren van haar leven. Negen maanden revalidatie in het Roessingh en optimale begeleiding mochten niet helpen om haar geliefde hobby's weer uit te oefenen. In een korte periode verhuisde ze noodgedwongen drie keer. Van een aanleunwoning bij de Mariahof naar het woon- en zorgcentrum de Molenkamp en vervolgens na een lange ziekenhuisopname naar het Verpleegcentrum in Losser. Met veel verdriet vertelde ze ons regelmatig dat ze er niet meer zoveel zin in had. Als we probeerden haar wat moed in te spreken reageerde ze vaak met de woorden "ach jong, du wees nich wat ik veul". Weinig woorden waar zoveel achter schuil ging. Op 20 december vroeg ze om het sacrament van de ziekenzalving. Samen met ons heeft ze dit moment gezien als een prachtig afscheid en het begin van haar reis naar Pa. Ma, we houden van je.

Oma, bedankt voor alles, we zullen je missen.

Als wij spreken over geluk, dan hebben wij het vrijwel altijd over het tijdelijke, aardse geluk.

Dat er ook een eeuwig geluk is komt, hoewel het oneindig groter is dan het aardse geluk, vrijwel niet ter sprake.

John en Nardy, Joyce, Rony
Henk en Pauline, Koen, Karen
Marcel en Zwier
Robert en Jeanette, Quinty